

A Treff Koffer Und Leder Warenfabrik Nem Zsidó Dolgozói

Ez a kép nagyon érdekes. Ez a fénykép abban a gyárban készült, ahol anyám és még rengeteg más szentesi a holokauszt alatt kényszermunkán volt. A kép szerintem már a felszabadulás után készült, és csak osztrák munkások vannak rajta, valószínűleg egyébként azok, akikkel anyámék is együtt dolgoztak. Azt tudom, hogy a szentesiek közül sokan tartották később is a kapcsolatot ezekkel az emberekkel, akik igazán nagyon jók voltak hozzájuk. Ezt a képet is úgy küldték a szentesieknek, és adták oda anyukámnak, aki eltette. Anyámat Szegedre vitték, a szegedi gettóban gyűjtötték össze a környéket, és onnan deportálták. És véletlenül a századunk Szegeden tartózkodott akkor, amikor anyámat a gettóból a vonatra tették. És véletlenül német katonai felügyelet alatt a rókusi pályaudvaron dolgoztam, amikor anyámat a vagonba tették, és véletlenül rendkívül rendes két német altiszt volt a vezetőjük, Maske tizedes és Till őrzővezető, akik rendkívül kellemes emberek voltak, főleg a Maske, aki posta-tisztviselő volt Németországban, utálta az egész háborút meg az egész hitlerájt, és ennél fogva rendkívül jó kapcsolatban voltunk velük. Mikor láttam, hogy ott zsidókat vezetnek el, és közelebb mentem -- oda nem lehetett menni --, láttam, amikor anyám a sorban állt, és vitték föl a vagonba, és mondtam ennek a Maskénak, hogy ott viszik anyámat, és nem lehetne-e valahogy kapcsolatba kerülni vele. És Maske elment ahhoz a csendőrszázadoshoz, az vezette ezt az egész bevagonírozást, s megbeszélte vele, hogy ha anyám már be lesz vagonírozva, és be lesz csukva az ajtaja, akkor én az egyik csendőr kíséretében odamehetek a vagon oldalához, amelyikben van anyám, és beszélgethetünk 20 percet. És ez így is lett. Szegény anyám még ennivalót akart nekem adni abból, ami vele volt, pedig akkor, hogy úgy mondjam, hozzá képest dúskáltam a földi javakban. Ausztriába vitték anyámat, a Treff Koffer und Leder Waren Fabrikban dolgozott egy csomó szentesivel együtt. Ez a gyár Tribus-Winkel-ben volt. Azt hiszem, Strasshofban osztották szét őket [Szegedről három transzportban vitték el a zsidókat, kettőt - más források szerint egyet -- irányítottak Strasshofba. -- A szerk.], és különböző cégek vitték el őket: 20 embert kérek, 50-et - egy rabszolgavásár volt -, és anyám a barátaival, jó társaságban került ebbe a gyárba, ahol egy rendkívül rendes ember volt a főnök, nagyon jól bánt velük. Ráadásul egy, a németek által fölosztatott vidéki szintársulat összes tagját oda vezényelték

ebbe a gyárba dolgozni, azok meg pláne rendkívül bohém, az egész hitlerájjal nem sokat foglalkozó tagok voltak. Azok persze jobb körülmények között voltak, nem nyolcan aludtak emeletes ágyakon, hanem csak ketten vagy hárman a szobákban. Azok ugyanazt a munkát végezték, és jó kapcsolatba kerültek velük. Közel volt a magyar határhoz, aztán 1945. április 4-e után néhány nappal felszabadultak ott, és rögtön elindultak hazafelé kalandos körülmények között. Anyám valamilyen fémmel telerakott tehervagon tetején jött haza.